

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Ing. V. O.**, zastoupeného Mgr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Hůrka 218, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2007, č. j. KUZL-51033/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2008, č. j. 57 Ca 9/2008 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým soud zamítl žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Jím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Kroměříži, odboru dopravy ze dne 18. 6. 2007, č. j. 13/2085/361 41/07, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 18. 12. 2006 v 10:45 hod. řídil motorové vozidlo v Kroměříži, na místní komunikaci, ul. Kostnická. S vozidlem zastavil na přímém úseku vozovky před domem čp. 311 a následně započal s couváním ve směru k ulici Oskol. Při tomto manévru přehlédl za vozidlem chodkyni V. H., která přecházela vozovku a do které narazil zadní částí vozidla. Chodkyně po nárazu

upadla na vozovku a utrpěla lehké zranění, otřes mozku s dobou léčení 2–3 týdny. Za přestupek byla žalobci (s odkazem na § 22 odst. 4 a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích) uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku a úhrada nákladů spojená s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku k žalobcově námitce, že mu nebylo doručeno rozhodnutí žalovaného a nebylo řádně doručováno ani jeho zástupci, uvedl, že v postupu při doručování neshledal porušení zákona. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci i jeho zástupci doručeno dne 4. července 2007. Žalobce měl tedy dostatek času ke své obraně, čehož také řádně využil; nadto lhůta pro podání opravného prostředku nebyla správními orgány nikdy zpochybněna. Správní orgán neměl ani povinnost vyzývat žalobce, resp. jeho zástupce k doplnění odvolání, neboť to obsahovalo veškeré zákonné náležitosti a žalovaný napadené rozhodnutí také přezkoumal v celém jeho rozsahu. Namítl-li žalobce, že mu nebylo umožněno v řízení před správním orgánem I. stupně učinit některý úkon, měl tento úkon učinit spolu s odvoláním. K žalobní námitce, že výsledku svědkyně H. byl přítomen její vnuk, který zasahoval do řízení, soud uvedl, že tato námitka nebyla v průběhu celého správního řízení vznesena, její důvodnost není ani seznatelná z předmětného protokolu o výsledku a soud ji proto jako nedůvodnou odmítl.

K žalobcově námitce vytykající žalovanému vydání rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty soud uvedl, že podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích postačuje, je - li v této lhůtě ve věci rozhodnuto; není podmínkou, aby rozhodnutí nabylo rovněž právní moci. Žalobce se dopustil přestupku dne 18. 12. 2006, roční lhůta uplynula 18. 12. 2007. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 29. 11. 2007 a tedy včas. Toto rozhodnutí bylo doručováno právnímu zástupci (ve shodě s § 34 odst. 2 správního řádu) na adresu uvedenou v plné moci dne 7. 12. 2007 a tento den také nabylo právní moci.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť je nesrozumitelný.

Stěžovatel zdůraznil, že soud v napadeném rozsudku na str. 6 uvedl, že doručení rozhodnutí i účastníku řízení, má-li tento zástupce, je nadbytečné a postačuje jeho doručení zástupci. Současně však dále uvedl, že účastníku se rozhodnutí doručuje pouze tehdy, má - li ve věci něco sám vykonat. Protože mu žalovaný uložil k úhradě pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel, uložil mu tedy povinnost cosi konkrétního konat a měl mu proto také své rozhodnutí řádně doručit. Má-li účastník v řízení něco vykonat, nelze mu takovou povinnost ukládat prostřednictvím zástupce. Žalobce tedy trvá na tom, že pro absenci doručení napadeného rozhodnutí nemohlo toto nabýt právní moci. Poznamenal, že pokud platí takové pravidlo, mělo být obdobným způsobem doručováno i rozhodnutí správního orgánu I. instance.

Stěžovatel nesouhlasí ani s výrokem soudu (uvedeným na str. 8 rozsudku), že jeho právní zástupce byl přítomen výpovědi svědkyně H.. Zástupce totiž musel být během její výpovědi na chodbě; výpovědi byl však přítomen pan P., který aktivně do výsledku zasahoval.

Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V první kasační námitce stěžovatel brojí proti nesprávnému výkladu ustanovení správního řádu, vztahujícího se k doručování písemností vydaných v rámci správního (zde přestupkového) řízení v případě, kdy je účastník v řízení zastoupen.

Stěžovatel tak míří do výkladu § 34 správního řádu. Podle jeho odst. 2 se *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.*

Ustanovení § 33 a § 34 jako celek upravují obecně vztah mezi zástupcem a zastoupeným, přičemž rozlišují jednotlivé typy a formy zastoupení, jakož i jeho obsah a rozsah. Typické pro tento vztah je, že zástupce jedná sice jménem zastoupeného, avšak důsledky jeho úkonů, které pro zastoupeného činí, plynou vždy zastoupenému. Zástupce tak svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Protože je to právě zástupce, který má hájit práva zastoupeného ve správním řízení, normuje správní řád zásadu, že i písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou, uvozenou v odst. 2, která stanoví, že zastoupenému (tedy účastníku řízení) se doručí takové písemnosti, které jej povolávají v daném řízení něco osobně vykonat.

Musí se jednat tedy o písemnost, již správní orgán vyžaduje osobní účast zastoupeného v řízení proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn. Je skutečností, že správní orgán se musí i v takovém případě pohybovat v rámci zákonem mu stanoveným; může totiž požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, připouští-li takové jeho oprávnění zákon sám. Typickým takovým úkonem je provedení výsledku účastníka v řízení; jeho osobní výpověď nemůže totiž poskytnout nikdo jiný, nežli on sám.

I takový zákonný požadavek „nutnosti osobní účasti“ je však třeba vykládat tak, že správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze a jen tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek řízení zbudován.

V souzeném případě žalovaný doručoval rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena sankce za přestupek. Jednalo se již o rozhodnutí ve věci samé, kterým řízení končil, nepotřeboval tedy již osobní součinnost žalobce a proto správně doručoval napadené rozhodnutí pouze jeho zástupci. Vždyť právě tímto způsobem je nejúčinněji zajištěna i ochrana samotného žalobce. Zástupce (právní profesionál) může provádět co nejrychleji a nejúčinněji potřebné právní kroky k zajištění obrany zastoupeného.

Shodují-li se tedy obě strany v tvrzení, že žalobce byl v řízení zastoupen advokátem Mgr. Petrem Vaňkem, pak mělo být rozhodnutí žalovaného doručeno toliko jemu. Tvrdí-li žalobce v kasační stížnosti, že předmětné rozhodnutí mělo být doručeno nejen jeho zástupci, ale i jemu, pak se (jak shora vyloženo) mylí.

Ze správního spisu se podává, že rozhodnutí žalovaného bylo zástupci Mgr. Vaňkovi doručeno 11. 12. 2007 (o čemž svědčí doručena založená ve správním spise), tedy v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu.

Pokud žalobce nově až v kasační stížnosti namítá, že mělo být obdobným způsobem doručováno i rozhodnutí správního orgánu 1. instance, pak tuto námitku je nutno vzhledem k § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítnout jako nepřijatelnou, neboť tuto námitku žalobce neuplatnil již dříve v žalobě, ač tak mohl učinit.

Na možnosti obrany tak žalobce nebyl nikterak krácen, což však ani žalobce v kasační stížnosti netvrdí, zpochybnil toliko výklad § 34 správního řádu.

Nejvyšší správní soud však musí odmítnout jako nedůvodnou i další žalobcovu námitku, mířící do nesprávně vedeného výslechu poškozené H.. Vadnost měla spočívat v tom, že žalobcův zástupce musel stát na chodbě a vnuk jmenované P. do výslechu měl zasahovat.

Soud však ověřil, že toto tvrzení neodpovídá obsahu správního spisu. Výslechu paní H. dle protokolu o svědecké výpovědi konané dne 26. 3. 2007 se zástupce žalobce účastnil; měl tak možnost klást poškozené otázky, neučil tak však. Rovněž tak se účastnil výslechu svědka L. V. dne 18. 4. 2007, ani v tomto případě neměl zástupce žalovaného na svědka žádné otázky, ačkoli k tomu měl příležitost. Ze správního spisu je tedy zřejmé, že žalobci (resp. jeho zástupci) nebyla odepřena možnost klást svědkům otázky. Rovněž tak není ze spisu seznatelné, že by žalobcův zástupce brojil ve správním řízení námitkami proti vedení výslechů svědků či jejich ovlivňování jinými osobami. Ani tuto kasační námitku neshledal tedy Nejvyšší správní soud důvodnou.

Kasační soud se tak ztotožnil se závěrem krajského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, protože shledal námitky žalobce nedůvodnými a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný neuplatnil nárok na náhradu nákladů řízení a ani ze soudního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2008

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu